

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

25 януари 2007 година *

Съдържание

I — Спорното решение	I - 789
A — Картелът	I - 789
Б — Продължителност на картела	I - 792
В — Разпоредителната част от спорното решение	I - 792
II — Производство пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение	I - 793
III — Производство пред Съда	I - 794
IV — По жалбите	I - 796
A — По правното основание, изложено от Nippon Steel, изведено от грешки при прилагане на правото при определяне на нивото на изискванията във връзка с доказателствата	I - 796
1. Доводи на страните	I - 796
2. Съображения на Съда	I - 799
а) По първата част от правното основание	I - 799
б) По втората част от правното основание	I - 807
в) По третата част от правното основание	I - 808
г) По четвъртата част от правното основание	I - 815

* Език на производството: английски.

Б — По първото правно основание, изложено от Sumitomo, изведено от грешки при прилагане на правото относно участието на японските производители в нарушението, за което в член 1 от решението е прието, че е извършено	I - 817
1. Доводи на страните	I - 817
2. Съображения на Съда	I - 821
В — По второто правно основание, изложено от Sumitomo, изведено от прекомерната продължителност на производството пред Първоинстанционния съд	I - 824
1. Доводи на страните	I - 824
2. Съображения на Съда	I - 825
V — По съдебните разноски	I - 827

По съединени дела C-403/04 P и C-405/04 P

с предмет две жалби на основание член 56 от Статута на Съда, подадени на 22 септември 2004 г.,

Sumitomo Metal Industries Ltd, установено в Токио (Япония), за което се явяват г-н C. Vajda, QC, г-жа G. Sproul и г-н S. Szlezinger, solicitors (C-403/04 P),

Nippon Steel Corp., установено в Токио, за което се явяват адв. J.-F. Bellis и адв. K. Van Nove, avocats, със съдебен адрес в Люксембург (C-405/04 P),

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

JFE Engineering Corp., с предишно наименование NKK Corp., установено в Токио, със съдебен адрес в Люксембург,

JFE Steel Corp., с предишно наименование Kawasaki Steel Corp., установено в Токио, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподатели в първоинстанционното производство,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н N. Khan и г-н A. Whelan, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

Надзорен орган на ЕАСТ,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н K. Lenaerts, г-н E. Juhász, г-н K. Schiemanн и г-н M. Pešič (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н L. A. Geelhoed,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 декември 2005 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 септември 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбите си дружествата Sumitomo Metal Industries Ltd (наричано по-нататък „Sumitomo“) (C-403/04 P) и Nippon Steel Corp. (наричано по-нататък „Nippon Steel“) (C-405/04 P) искат отмяна на решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия (T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“) в частта, която се отнася до тях.

- 2 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд, след като е намалил размера на глобите, наложени на жалбоподателите с Решение 2003/382/ЕО на Комисията от 8 декември 1999 г., прието в процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО (преписка IV/E-1/35.860-B — Безшевни стоманени тръби) (ОВ L 140, 2003 г., стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение“), е отхвърлил в основната им част жалбите за отмяна, подадени срещу това решение.

I — Спорното решение

A — Картелът

- 3 Комисията на Европейските общности е изпратила спорното решение на осем предприятия, произвеждащи безшевни стоманени тръби. Между тези предприятия има четири европейски дружества (наричани по-нататък „производители от Общността“): Mannesmannröhren-Werke AG (наричано по-нататък „Mannesmann“), Vallourec SA (наричано по-нататък „Vallourec“), Corus UK Ltd (с предишно наименование British Steel Ltd, наричано по-нататък „Corus“) и Dalmine SpA (наричано по-нататък „Dalmine“). Четирите други адресата на това решение са японски дружества (наричани по-нататък „японски производители“): NKK Corp., Nippon Steel, Kawasaki Steel Corp. и Sumitomo.
- 4 Безшевните стоманени тръби се използват в петролната и газовата промишленост и включват две големи категории продукти.
- 5 Първата категория са сондажните тръби, обикновено наричани „Oil Country Tubular Goods“ или „ОСТГ“. Тези тръби могат да се продават без резба („гладки тръби“) или с резба. Нарязването на резба е операция, целяща да направи възможно свързването на тръбите ОСТГ. То може да се осъществи в съответствие със стандартите, въведени от American Petroleum Institute (API),

като тръбите с резба, нарязана по този метод, се наричат „тръби OCTG стандарт“, или да се извърши посредством специални техники, обикновено патентовани. В последния случай се говори за резба или съответно за „връзки първо качество“ или „premium“, като нарязаните по този метод тръби се наричат „тръби OCTG premium“.

- 6 Във втората категория продукти попадат тръби за пренос на петрол и газ („line pipe“), между които са, от една страна, произведените в съответствие със стандарти, и от друга страна, направените по поръчка за специални проекти (наричани по-нататък „преносни тръби „проект“).

- 7 През м. ноември 1994 г. Комисията решава да направи разследване, с цел да установи дали съществуват антиконкурентни практики, свързани с тези продукти. През м. декември същата година тя извършва проверки в няколко предприятия, между които и Sumitomo. Между м. септември 1996 г. и м. декември 1997 г. Комисията прави допълнителни проверки във Vallourec, Dalmine и Mannesmann. По време на проверка във Vallourec на 17 септември 1996 г. председателят на управителния съвет на Vallourec Oil & Gas г-н Verluca прави някои изявления (наричани по-нататък „изявления на г-н Verluca“). По време на проверка в Mannesmann през м. април 1997 г. ръководителят на това предприятие г-н Becher също прави изявления (наричани по-нататък „изявления на г-н Becher“).

- 8 С оглед на тези изявления, както и на други доказателства, Комисията установява в спорното решение, че осемте предприятия, негови адресати, са сключили помежду си споразумение, имащо по-специално за цел взаимното зачитане на своите национални пазари. Според това споразумение всяко предприятие се е задължило да не продава тръби OCTG стандарт и преносни тръби „проект“ на националния пазар на друга страна по споразумението.

- 9 Споразумението било сключено по време на срещи между производители от Общността и от Япония, познати под името „клуб Европа—Япония“.

- 10 Принципът на зачитане на съответните национални пазари бил означен с израза „основни правила“ („fundamentals“). Комисията отбелязва, че основните правила действително са били спазвани и че при това положение разглежданото споразумение е имало антиконкурентни последици на общия пазар.
- 11 Споразумението съдържало общо три части, като първата се състояла от основните правила, свързани с националните пазари, споменати по-горе, които съставляват нарушението, установено в член 1 от спорното решение, втората се състояла в определянето на цените за участие в тръжни процедури и на минималните цени за „специалните пазари“ („special markets“), а третата представлявала разпределение на другите световни пазари, с изключение на Канада и Съединените американски щати, чрез „ключове за разпределение“ („sharing keys“).
- 12 Що се отнася до съществуването на основните правила, Комисията се основава на съвкупност от документни улики, изброени в точки 62—67 от мотивите на спорното решение, както и на таблицата в точка 68 от тях. От тази таблица се установявало, че делът на националния производител от доставките, осъществени от адресатите на спорното решение в Япония и на националния пазар на всеки от четирите производителя от Общността, е много висок. Въз основа на това Комисията прави извода, че като цяло зачитането на националните пазари действително е било спазвано от страните по споразумението.
- 13 Членовете на клуба Европа—Япония се срещнали в Токио на 5 ноември 1993 г., за да се опитат да постигнат ново споразумение за разпределяне на пазарите с производителите от Латинска Америка. Съдържанието на споразумението, прието по този повод, се намирало в документ, който именно съдържа „ключ за разпределение“ (наричан по-нататък „документ „ключ за разпределение“), предаден на Комисията на 12 ноември 1997 г. от информатор, трето лице, неучастващо в процедурата.

Б — Продължителност на картела

- 14 Членовете на клуба Европа—Япония се събирали, считано от 1977 г., средно два пъти годишно и така до 1994 г.
- 15 Комисията обаче е счела, че е трябвало да приеме 1990 г. като начален момент на картела, с цел да се определи размерът на глобите с оглед съществуването между 1977 г. и 1990 г. на споразумения за самоограничаване на износа, сключени между Европейската общност и Япония. Според Комисията нарушението е преустановено през 1995 г.

В — Разпоредителната част от спорното решение

- 16 Според член 1, параграф 1 от спорното решение осемте предприятия, негови адресати, „са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО, като са участвали [...] в споразумение, предвиждащо наред с останалото зачитането на техните съответни национални пазари на стандартните тръби ОСТГ [...] и на безшевните [преносни тръби „проект“]“.
- 17 Член 1, параграф 2 от това решение гласи, че за Mannesmann, Vallourec, Dalmine, Sumitomo, Nippon Steel, Kawasaki Steel Corp. и NKK Corp. нарушението е продължило от 1990 г. до 1995 г. По отношение на Corus се сочи, че нарушението е продължило от 1990 г. до м. февруари 1994 г.

18 Според член 4 от това решение „на изброените в член 1 предприятия се налагат следните глоби за нарушението, установено в същия член:

1. [Mannesmann] — 13 500 000 EUR;
2. Vallourec [...] — 8 100 000 EUR;
3. [Corus] — 12 600 000 EUR;
4. Dalmine [...] — 10 800 000 EUR;
5. Sumitomo [...] — 13 500 000 EUR;
6. Nippon Steel [...] — 13 500 000 EUR;
7. Kawasaki Steel [...] — 13 500 000 EUR;
8. NKK [...] — 13 500 000 EUR“.

II — Производство пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

19 Седем от осемте предприятия, санкционирани със спорното решение, между които Sumitomo и Nippon Steel, подават в секретариата на Първоинстанционния съд жалби, с които се цели цялостна или частична отмяна на това решение и, при условията на евентуалност, отмяна на глобата, която им е била наложена, или намаляване на нейния размер.

20 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд:

- отменя член 1, параграф 2 от спорното решение в частта, в която е прието съществуването на нарушението, в което жалбоподателите по посочените дела са обвинени за периода преди 1 януари 1991 г. и след 30 юни 1994 г.,
- определя размера на наложената на всеки един от жалбоподателите глоба на 10 935 000 EUR,
- отхвърля жалбите в останалата част,
- осъжда всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски.

III — Производство пред Съда

21 В жалбата си Sumitomo иска от Съда:

- да отмени изцяло или частично обжалваното съдебно решение,
- да отмени изцяло или частично член 1 и членове 3—6 от спорното решение в частта, която се отнася до него,

- да задължи, в случай че са налице условията за това, Комисията да го обезщети за прекомерната продължителност на производството пред Първоинстанционния съд, като му заплати сума в размер на не по-малко от 1 012 332 EUR,

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени пред Първоинстанционния съд и пред Съда.

22 В жалбата си Nippon Steel иска от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение и спорното решение в частите, които се отнасят до него,

- при условията на евентуалност, ако жалбата бъде уважена само в частта, отнасяща се до преносните тръби „проект“, да намали с две трети глобата, която му е наложена,

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, направени пред Първоинстанционния съд и пред Съда.

23 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбите и да осъди жалбоподателите да заплатят направените съдебни разноски.

24 С определение на Председателя на Съда от 15 март 2005 г. двете жалби са били съединени за нуждите на устната фаза на производството и за постановяване на решението.

IV — По жалбите

- 25 В подкрепа на жалбата си Sumitomo излага две правни основания, като първото е изведено от грешки при прилагане на правото относно участието на японските производители в нарушението, за което в член 1 от решението е било прието, че е извършено, а второто е изведено от прекомерната продължителност на производството пред Първоинстанционния съд.
- 26 Nippon Steel излага по същество едно-единствено правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото при определянето на нивото на изискванията във връзка с доказателствата.
- 27 На първо място следва да се разгледа правното основание, изложено от Nippon Steel.

А — По правното основание, изложено от Nippon Steel, изведено от грешки при прилагане на правото при определяне на нивото на изискванията във връзка с доказателствата

1. Доводи на страните

- 28 В първата част от правното си основание Nippon Steel твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е отчетел правните последици, произтичащи от липсата на търговски интерес за японските производители от извършване на твърдяното нарушение.

- 29 Първоинстанционният съд неправилно се ограничил само до това да направи извода, че евентуалната липса на търговски интерес е без значение, ако съществуването на споразумението е доказано. Според Nippon Steel обстоятелството, че японските производители не са имали — по-специално поради съществуването на търговски бариери за разглежданите тръби между японския пазар и основните европейски пазари — никакъв логичен стопански мотив да сключат твърдяното споразумение, предполага необходимостта от представяне на по-убедителни доказателства за съществуването на споразумението, а именно много точни, логични и надеждни данни за всички основни елементи на нарушението.
- 30 Освен това, когато — както в случая — съществува друго възможно обяснение на поведението на обвиненото предприятие, съвместимо с правилата на конкуренцията, не можело да се направи извод за съществуване на нарушение въз основа на двусмислени доказателства. В тази връзка Nippon Steel се позовава на принципа на презумпцията за невиновност.
- 31 По-конкретно изявленията, направени от едно предприятие, обвинено, че е участвало в картел, и оспорени от други предприятия, които също са обвинени, можело да се използват като доказателство само ако всички основни елементи на картела са били установени на основата на доказателства, независими от тези изявления. В тази връзка Nippon Steel подчертава, че общностното право на конкуренцията, което позволява на предприятията да се ползват от намаляване на глобата в замяна на тяхното сътрудничество, води до съществен риск от неточни или фалшиви изявления.
- 32 Втората част от правното основание на Nippon Steel съдържа упрек, че Първоинстанционният съд не е признал, че едно правдоподобно алтернативно обяснение на поведението на обвиненото предприятие е уместно, когато доказателствата, на които се основава Комисията, имат нужда от тълкуване поради двусмисления си характер. По този начин Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото, свързана с нивото на изискванията във връзка с доказателствата, и нарушил принципа на презумпцията за невиновност.

- 33 В третата част от това правно основание Nippon Steel упреква Първоинстанционния съд, че не е взел предвид двусмисления характер на изявленията на г-н Verluca, нито съществуващите противоречия между тези изявления и другите доказателства. Пропускайки да изисква, както от гледна точка на точност, така и на съдържание, по-висока степен на потвърждение на другите доказателства, Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото и е попречил на пълния съдебен контрол на истинността на фактите, установени от Комисията. В тази връзка Nippon Steel припомня, че такъв контрол от юрисдикциите на Общността е необходим, за да бъде спазено условието, свързано с достъпа до независим и безпристрастен съд, визирано в член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“).
- 34 Според четвъртата част от правното основание Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото, като е основал на противоречиви и неточни мотиви преценката си, според която изявленията на г-н Becher можели да потвърдят тези на г-н Verluca, отнасящи се до твърдяното нарушение във връзка с преносните тръби „проект“. Независимо че признал, че едно доказателство може да потвърди изявленията на г-н Verluca само когато не им противоречи, Първоинстанционният съд приложил друга норма по отношение на изявленията на г-н Becher, които явно противоречат на тези на г-н Verluca.
- 35 Комисията отбелязва, че втората и третата част от правното основание представляват просто възпроизвеждане на някои елементи от първата му част. При всяко положение тези три части били недопустими, тъй като не могат да бъдат уважени, без да бъде оспорена преценката на фактите, направена от Първоинстанционния съд, и не дават възможност да се установи, че той е изопачил доказателствата.
- 36 Освен това, дори да били допустими, тези части били очевидно неоснователни, доколкото не се основават на двусмислеността на доказателствата и на съществуването на алтернативни правдоподобни обяснения на тези доказателства. В това отношение Комисията отбелязва, че уликите, на които

се е основала, като изявленията на г-н Verluca, не са двусмислени, що се отнася до основните елементи на нарушението, и че не е било дадено никакво алтернативно правдоподобно обяснение на изразите, използвани в писмените доказателства. Комисията заключава, че преценката на доказателствата за нарушението, направена от Първоинстанционния съд, е напълно законосъобразна.

37 Четвъртата част от правното основание също била недопустима, тъй като дори и да била основателна, не можела да оправдае отмяната на обжалваното съдебно решение. Всъщност Първоинстанционният съд, след като е приел в точка 333 от обжалваното съдебно решение, че изявленията на г-н Becher потвърждават тези на г-н Verluca относно преносните тръби „проект“, е приел в точки 334 и 335 от това решение, че при всяко положение изявленията на г-н Verluca са достатъчни, за да се установи споразумение за разпределяне на пазарите между членовете на клуба Европа—Япония, отнасящо се не само до тръбите OCTG стандарт, но и до преносните тръби „проект“.

2. Съображения на Съда

а) По първата част от правното основание

38 Следва да се припомни, че при обжалване Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Първоинстанционният съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност, щом като тези доказателства са били редовно събрани, общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Първоинстанционният съд може да преценява значението, което трябва да бъде дадено на доказателствата, които са му били представени (Решение от 28 май 1998 г.

по дело Deere/Комисия, C-7/95 P, Recueil, стр. I-3111, точка 22). Следователно тази преценка не представлява правен въпрос, подлежащ на контрола на Съда, освен в случай на изопачаване на доказателствата, представени пред Първоинстанционния съд (Решение от 2 март 1994 г. по дело Hilti/Комисия, C-53/92 P, Recueil, стр. I-667, точка 42 и Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 49).

- 39 Следователно правото на Съда да осъществява контрол на фактите, установени от Първоинстанционния съд, се простира по-специално до материалната неточност на тези факти, установени въз основа на събраните по делото доказателства, до изопачаването на доказателствата, до тяхната правна квалификация и до проверката дали са били спазени правилата във връзка с доказателствената тежест и събирането на доказателствата (Решение от 6 януари 2004 г. по дело BAI и Комисия/Bayer, C-2/01 P и C-3/01 P, Recueil, стр. I-23, точки 47, 61 и 117 и Решение от 6 април 2006 г. по дело General Motors/Комисия, C-551/03 P, Recueil, стр. I-3173, точки 51 и 52).
- 40 Първата част от правното основание се отнася главно до това дали твърдяната липса на търговски интереси от извършване на твърдяното нарушение е трябвало да мотивира Първоинстанционния съд да прецени доказателствата, изхождайки от критерии, различни от тези, които той е възприел. Противно на това, което изтъква Комисията, тази част от правното основание е допустима. Всъщност въпросът дали Първоинстанционният съд е приложил правилната правна норма при изследване на доказателствата е правен въпрос.
- 41 Колкото до основателността на тази част от правното основание, трябва да се изследват точките от спорното решение, в които Първоинстанционният съд е изложил принципите, определящи доказателствената тежест и събирането на доказателствата, които той е приложил.
- 42 В точка 179 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд припомня съдебната практика, според която Комисията е длъжна да събере достатъчно точни и взаимно подкрепящи се доказателства, за да обоснове

убеждението, че нарушението е било извършено. В точка 180 от същото решение той подчертава, че е достатъчно съвкупността от уликите, на които се позовава Комисията, като цяло да отговаря на това изискване. След това в точка 181 Първоинстанционният съд припомня, че от самия текст на член 81, параграф 1 ЕО следва, че споразуменията между предприятия са забранени, независимо какви са последиците от тях, щом като имат антиконкурентен предмет.

- 43 Въз основа на това в точки 183 и 184 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е направил извода, че ако доводите на жалбоподателя, свързани с липсата на последици от споразумението, бъдат приети за основателни, те не биха могли да доведат до отмяната на член 1 от спорното решение. В тази насока Първоинстанционният съд припомня, че той вече се е произнесъл в решението си от 15 март 2000 г. по дело *Cimenteries CBR и др./Комисия* (T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, Recueil, стр. II-491, точки 1085—1088), че споразуменията, които целят зачитане на националните пазари, имат сами по себе си ограничаващ конкуренцията предмет и спадат към категория споразумения, изрично забранена с член 81, параграф 1 ЕО, и че този предмет не може да бъде оправдан чрез анализ на икономическия контекст, в който се вписва антиконкурентното поведение.
- 44 В точка 185 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е приел, че е без значение, що се отнася до съществуването на нарушението, дали сключването на споразумението е представлявало или не търговски интерес за японските производители.
- 45 Както е отбелязал генералният адвокат в точки 190 и сл. от заключението си, това съждение на Първоинстанционния съд е законосъобразно. То отговаря на трайната съдебна практика на Съда (вж. по-специално Решение от 28 март 1984 г. по дело *CRAM и Rheinzink/Комисия*, 29/83 и 30/83, Recueil, стр. 1679, точка 20; Решение от 8 юли 1999 г. по дело *Комисия/Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 123 и Решение от 15 октомври 2002 г. по дело *Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точка 508). Противоречат на тази съдебна практика доводите на *Nippon Steel*,

според които съществуването на правдоподобно алтернативно обяснение на инкриминираните поведения, а именно липсата на търговски интерес, трябвало да подтикне Първоинстанционния съд да постави по-строги изисквания по отношение на доказателствата, които да бъдат представени.

46 Първоинстанционният съд с основание е приел, че когато Комисията е успяла да събере документални доказателства в подкрепа на твърдяното нарушение и тези доказателства изглеждат достатъчни, за да се докаже съществуването на едно антиконкурентно споразумение, не е необходимо да се изследва дали обвиненото предприятие е имало търговски интерес от това споразумение.

47 Когато става въпрос по-специално за антиконкурентни споразумения, които се проявяват, както в случая, по време на срещи на конкурентни предприятия, Съдът вече е приел, че има нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, когато тези срещи имат за цел да ограничат, да предотвратят или да нарушат конкуренцията и по този начин целят да организират изкуствено действието на пазара (Решение по дело *Limburgse Vinyl Maatschappij* и др./Комисия, посочено по-горе, точки 508 и 509). В такива случаи е достатъчно Комисията да докаже, че съответното предприятие е участвало в срещите, по време на които са били сключени антиконкурентни споразумения, за да докаже участието му в картела. Когато участието в такива срещи е било установено, в тежест на това предприятие е да посочи данни, въз основа на които може да се установи, че участието му в тези срещи е било лишено от всякакви антиконкурентни намерения, като докаже, че е уведомило конкурентите си, че участва в тези срещи с намерения, различни от техните (Решение от 8 юли 1999 г. по дело *Hüls*/Комисия, C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точка 155 и Решение по дело *Aalborg Portland* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 81).

48 Логиката, на която се основава това правило, е че след като е участвало в тази среща, без да се отграничи публично от нейното съдържание, предприятието е дало основание на другите участници да смятат, че се съгласява с нейния резултат и ще се съобразява с него (Решение по дело *Aalborg Portland* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 82).

49 В случая обаче Nippon Steel нито изрично е оспорило участието си в срещите на клуба Европа—Япония, нито е представило доказателства, че неговото участие в тези срещи е било лишено от каквито и да е антиконкурентни намерения във връзка със защитата на националните пазари.

50 В това отношение Първоинстанционният съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото, като е анализирал по следния начин документите, с които е разполагал:

„194 [...] [я]понските жалбоподатели не отричат, че е имало срещи между представители на японските и европейските производители на безшевни стоманени тръби [...]. Освен това JFE-NKK, JFE-Kawasaki и Sumitomo не отричат, че са присъствали на тези срещи, но твърдят, че единствените сведения за тези срещи, с които разполагат, са въз основа на спомените на техните служители, като тези спомени не са много достоверни, предвид времето, изминало след тези срещи.

195 Що се отнася до Nippon [Steel], то твърди, че доколкото му е известно, никой от неговите настоящи служители не е присъствал на такива срещи, но уточнява, че не може да изключи възможността някои от неговите бивши служители да са участвали в тях. Една подробност обаче от отговора от 4 декември 1997 г., даден от Nippon [Steel] на допълнителните въпроси, зададени от Комисията, а именно обстоятелството, че г-н [X], отговарящ за износа на стоманени тръби, е бил в командировка в Кан между 14 и 17 март 1994 г., потвърждава тезата на Комисията за участието на Nippon [Steel] във въпросните срещи, при положение че една от срещите на клуба Европа—Япония, за която говори г-н Verluca, се е състояла в Кан на 16 март 1994 г. [...]. В същия отговор Nippon [Steel] твърди, че не е в състояние да обясни целта на тази командировка, нито тази на други командировки на неговите служители във Флоренция, при положение че дружеството не е имало клиенти в тези два града.

196 При това положение Комисията с основание е приела, че японските жалбоподатели, посочени от г-н Verluca в изявлението му от 14 октомври 1996 г. [...], включително Nippon [Steel], действително са участвали в срещите на клуба Европа—Япония, описани от него.

[...]

201 Колкото до довода, според който срещите на клуба Европа—Япония никога не са се отнасяли до пазари на Общността, трябва да се отбележи, че ако, както твърди г-н Verluca, „големите събития, засягащи пазара на петролни продукти (американски VRA [доброволни ограничителни споразумения], политически вълнения в СССР, промени в Китай...)“ са били разисквани по време на тези срещи, това не означава, че не е било „установено“ и прилагането на основните правила, споменати по-горе. Така от изявленията на г-н Verluca от 17 септември 1996 г. е видно, че прилагането на основните правила, включващи по-специално зачитането на четирите вътрешни пазара на производителите от Общността от страна на японските жалбоподатели, е една от темите, които са били разисквани на тези срещи.

202 В това отношение следва да се припомни, че Комисията има за задача да санкционира нарушенията на член 81, параграф 1 ЕО и че споразуменията, изразяващи се в „разпределяне на пазарите или на източниците за снабдяване“, са изрично посочени в член 81, параграф 1, буква в) ЕО като забранени по силата на тази разпоредба. Следователно за Комисията е достатъчно да установи, че споразумение между предприятия, което може да засегне търговията между държави-членки, е имало за цел или за резултат да разпредели между тези предприятия пазарите на Общността за един или повече продукти, за да представлява това споразумение нарушение.

203 Уместно е да се отбележи също, че на практика Комисията често е принудена да доказва съществуването на едно нарушение при

неблагоприятни условия, тъй като е възможно да са изминали няколко години от настъпването на фактите, в които се състои нарушението, и някои от предприятията, обект на разследването, не са ѝ сътрудничили активно. Макар и на Комисията по необходимост да е вменено задължението да докаже, че е било сключено незаконно споразумение за разпределяне на пазарите [...], би било прекомерно да се изисква освен това тя да представи доказателства за конкретния механизъм, чрез който тази цел е трябвало да бъде постигната [...]. Всъщност би било прекалено лесно за едно предприятие, виновно за нарушение, да избегне каквато и да е санкция, ако можеше да използва като довод това, че сведенията, представени във връзка с действието на едно незаконно споразумение, не са достатъчно точни, когато съществуването на споразумението и неговата антиконкурентна цел са достатъчно доказани. [...]

[...]

205 В тази връзка следва да се приеме, че противно на това, което поддържат японските жалбоподатели, изявленията на г-н Verluca не само са достоверни, но и имат особено висока доказателствена стойност, щом като са били направени от името на Vallourec. [...]

[...]

207 Във всеки случай г-н Verluca е бил пряк свидетел на изложените от него обстоятелства. Всъщност Комисията е заявила, [...] без това да бъде оспорено, че г-н Verluca, в качеството си на председател на УС на Vallourec [...], е участвал лично в срещи на клуба Европа—Япония.“

- 51 Трябва да се констатира, че тази преценка на доказателствата е съвместима с установената съдебна практика. Всъщност, както Съдът вече е отбелязвал в други случаи, обичайно е дейностите, които представляват антиконкурентни споразумения или практики, да бъдат осъществявани нелегално, срещите да се провеждат тайно, а свързаната с тях документация да бъде сведена до минимум. От това следва, че дори Комисията да открие доказателства, удостоверяващи изрично осъществяването на незаконни контакти между стопанските субекти, нормално те биха били частични или разпръснати, така че често се оказва необходимо някои подробности да се възстановят чрез дедукция. Ето защо в повечето случаи съществуването на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, посочено по-горе, точки 55—57).
- 52 Доколкото в рамките на тази първа част от правното основание Nippon Steel също се основава на презумпцията за невиновност, както и на опасността от неточни или фалшиви изявления от страна на обвинените конкурентни предприятия, достатъчно е да се припомним, както е направил Първоинстанционният съд в точки 177—179 от обжалваното съдебно решение, че при все че съществуването на съмнение трябва наистина да бъде в полза на обвиненото предприятие, няма никаква пречка за констатирането на едно нарушение, щом като то се окаже установено.
- 53 Накрая, нищо в преписката не дава основание да се смята, че Първоинстанционният съд при изследването и оценката на доказателствата е изопачил значението им или е допуснал фактическа неточност.
- 54 От всичко изложено по-горе следва, че като е възприел описаните по-горе критерии във връзка с доказателствената тежест и събирането на доказателствата и като е приел, че в случая тези критерии са били спазени, Първоинстанционният съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото.

55 При това положение първата част от правното основание трябва да бъде отхвърлена.

б) По втората част от правното основание

56 Втората част от правното основание се основава на предпоставката, че доказателствата са двусмислени. Както обаче беше вече припомнено при изследването на първата част от правното основание, преценката на Първоинстанционния съд на доказателствената сила на материалите по преписката, които са му били представени, не може да бъде оспорвана пред Съда, освен при нарушаване на правилата за доказателствената тежест и събирането на доказателствата и при изопачаване на тези доказателства (вж. също Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точки 49 и 66 и Решение от 2 октомври 2003 г. по дело Salzgitter/Комисия, C-182/99 P, Recueil, стр. I-10761, точка 43). В случая това се отнася до преценката на Първоинстанционния съд, според която доказателствата са били не двусмислени, а напротив, точни и съвпадащи, за да дадат възможност да се обоснове убеждението, че нарушението е било извършено.

57 При това положение, доколкото Nippon Steel оспорва тази преценка на Първоинстанционния съд, неговите доводи трябва да бъдат отхвърлени като недопустими.

58 Освен това доводът на Nippon Steel, според който Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че алтернативното, правдоподобно и съвместимо с правилата на конкуренцията обяснение на поведението на японските производители не е било състоятелно, по същество е същият като този, който беше отхвърлен при разглеждане на първата част от правното основание и в който се прави оплакване, че Първоинстанционният съд е приел, че евентуалната липса на търговски интерес за японските производители от извършването на твърдяното нарушение е без значение, ако съществуването на споразумението е установено.

59 С оглед на изложеното по-горе, втората част от правното основание трябва да бъде отхвърлена.

в) По третата част от правното основание

60 С тази част от правното основание Nippon Steel упреква Първоинстанционния съд, че не е взел предвид, на първо място, двусмисления характер на изявленията на г-н Verluca и, на второ място, противоречията между тези изявления и други доказателства, по-специално изявленията на г-н Becher.

61 Трябва да се отбележи, че в изявленията си от 17 септември 1996 г. г-н Verluca е допуснал, че националните пазари на участниците в споразумението „са се ползвали от защита“, с изключение на пазара „offshore“ на Обединеното кралство, който бил „полузащитен“. Продуктите, до които се е отнасяло споразумението, според него са били тръбите OCTG стандарт и преносните тръби „проект“. Що се отнася до продължителността на споразумението, той е заявил, че „[т]ози обмен е започнал след срива на пазара през 1977 г.“ и че „е приключил преди малко повече от една година“. Що се отнася до практическото прилагане на споразумението, г-н Verluca е уточнил, че „са били провеждани срещи по принцип два пъти годишно [...]. На тях са били разисквани големите събития, които са се отразявали на пазара на петролните продукти [...]. На тях е било установявано общо голямото разминаване между световните възможности за производство на тръби и търсенето, както и прилагането на основните правила, посочени по-горе“.

62 Разпитан на 18 декември 1997 г. по време на нова проверка във Vallourec, г-н Verluca е заявил:

— „Заинтересуваните производители от клуба Европа—Япония спазваха за международните тръжни процедури ключ за приблизително разпределение само за стандартните продукти.“

- В този контекст бяха изготвени примерни ценоразписи, които служеха за основа за предложенията, представяни в рамките на тези тържни процедури [...].

- Тези ценоразписи биваха актуализирани от време на време („NL“: New List) и даваха възможност на индивидуалните производители да определят цената, която да предложат, за да получат дадена поръчка („WP“: Winning Price). [...]

- За вътрешни пазари бяха смятани френският, германският и италианският. [Обединеното кралство] имаше особен статут (вж. изявлението ми от 17.9.1996 г.)“.

63 От своя страна г-н Vecher е направил следните изявления:

- „Доколкото ми е известно [...], „основните правила“ представляват споразумения относно тръбите OCTG и преносните тръби „проект“, които имат за цел главно да защитят съответните национални пазари. Това означаваше, че в тези сектори японските производители не трябваше да проникват на европейските пазари, а европейските производители не трябваше [...] да доставят своите продукти в Япония.

- Наред с тези споразумения, отнасящи се пряко до съответните национални пазари, изглежда съществуваха други допълващи споразумения, отнасящи се до други страни. [...]

— За другите пазари, които бяха предмет на тръжни процедури по целия свят, бяха договорени определени количества, които да бъдат доставяни съответно от японските и от европейските производители, които по това време бяха означавани с термина „ключ за разпределение“ („sharing key“). Целта очевидно беше да се запазят съответните доставяни количества на исторически достигнатото ниво. [...]

64 Що се отнася до първото оплакване, направено в рамките на тази част от правното основание и изведено от двусмисления характер на изявленията на г-н Verluca, достатъчно е да се отбележи, че Първоинстанционният съд е приел тези изявления за точно доказателство. Той по-специално е приел в точка 193 от обжалваното съдебно решение, че „израз[ът] „обмен“, използван в изявлението на г-н Verluca от 17 септември 1996 г., [...] означава, [...] че е имало контакти между японските и европейските производители на стоманени тръби“, а в точка 201 от обжалваното съдебно решение — че „от изявлението на г-н Verluca от 17 септември 1996 г. се установява, че прилагането на основните правила, предполагащо по-специално зачитането от страна на японските жалбоподатели на четирите вътрешни пазара на производителите от Общността, е една от темите, които са били разисквани по повод [на срещите на клуба Европа—Япония]“.

65 Като се вземе предвид съдебната практика, припомнена в точки 38, 39 и 56 от настоящото решение, тази преценка на изявленията на г-н Verluca, направена от Първоинстанционния съд, не може да бъде оспорвана пред Съда, освен при неспазване на правилата във връзка с доказателствената тежест и събирането на доказателствата и при изопачаване на тези изявления или фактически грешки. Nippon Steel обаче не е изложил никакви аргументи, които да покажат, че припомнените по-горе изводи, направени от Първоинстанционния съд въз основа на изявленията на г-н Verluca, са били опорочени от фактическа грешка, изопачаване на тези изявления или от грешка при прилагане на правото.

66 Освен това от разглеждането на първата част от правното основание се установява, че Първоинстанционният съд не е нарушил и правилата във връзка с доказателствената тежест и събирането на доказателствата при преценката си на доказателствата по делото.

67 От това следва, че първото оплакване, изведено от двусмисления характер на изявленията на г-н Verluca, трябва да бъде отхвърлено.

68 Що се отнася до второто оплакване, направено във връзка с третата част от правното основание, трябва да се отбележи, че при своята преценка на доказателствата Първоинстанционният съд е взел предвид съществуването на известно разминаване между изявленията на г-н Verluca и други доказателства. Така Първоинстанционният съд е установил в точка 302 от обжалваното съдебно решение: „вярно е, че обстоятелството, че г-н Becher е отрекъл съществуването на вътрешноевропейска част от основните правила, в смисъл на задължение за взаимно зачитане на вътрешните пазари между европейските производители, в известна степен отнема от стойността на неговите изявления като доказателство, позволяващо да бъдат потвърдени изявленията на г-н Verluca“.

69 След това Първоинстанционният съд е изследвал дали, независимо от това разминаване, изявленията на г-н Verluca са били потвърдени достатъчно точно от изявленията на г-н Becher.

70 При това изследване Първоинстанционният съд е уточнил по повод изявленията на г-н Verluca, че:

„219 [...] според практиката на Първоинстанционния съд изявлението на предприятие, обвинено в участие в картел, чиято точност се оспорва от няколко други обвинени предприятия, не може да се разглежда като достатъчно доказателство за съществуването на извършено от тях нарушение, ако не бъде потвърдено от други доказателства [...]. Ето

защо трябва да се приеме, че независимо от достоверния им характер, изявленията на г-н Verluca трябва да бъдат потвърдени с други доказателства, за да бъде установено съществуването на нарушението, санкционирано в член 1 от спорното решение.

220 Следва да се приеме обаче, че поради достоверността на изявленията на г-н Verluca необходимата в случая степен на потвърждение е пониска — от гледна точка както на точността, така и на интензивността — отколкото би трябвало да бъде, ако тези изявления не бяха особено правдоподобни. Затова следва да се смята, че ако трябва да се приеме за установено, че съвкупност от съвпадащи данни позволява да бъде потвърдено съществуването и някои специфични аспекти на споразумението за разпределяне на пазарите, споменато от г-н Verluca и посочено в член 1 от [спорното] решение, неговите изявления биха могли да бъдат достатъчни сами по себе си в тази хипотеза, за да докажат други аспекти на [спорното] решение, съобразно правилото, изведено от решението [по дело *Cimenteries CBR* и др./Комисия, посочено по-горе] (точка 1838), [...]. Освен това, доколкото дадено доказателство не е в явно противоречие с изявленията на г-н Verluca относно съществуването или основното съдържание на споразумението за разпределяне на пазарите, достатъчно е то да установява значимите елементи на споразумението, което е описал, за да има определена стойност като потвърждаващо доказателство в съвкупността от приетите в подкрепа на обвинението доказателства [...].“

71 Именно въз основа на тези съображения Първоинстанционният съд е изследвал изявленията на г-н Becher. Що се отнася до този документ, Първоинстанционният съд е установил в точка 302 от обжалваното съдебно решение, че „г-н Becher по недвусмислен начин е потвърдил съществуването на споразумение за разпределяне на пазарите между европейските и японските производители за тръбите OCTG и преносните тръби „проект“ [...]. Така неговото изявление съвпада с изявлението на г-н Verluca относно този аспект на нарушението, а следователно и относно факта, че японските жалбоподатели

са били страни по споразумение за разпределяне на пазарите, според което те са приели да не търгуват на пазарите на Общността тръбите ОСТГ стандарт и преносните тръби „проект“.[...]. Накрая, доказателствената стойност на изявлението на Mannesmann в случая е подсилена от факта, че тя също потвърждава изявенията на г-н Verluca, що се отнася до съществуването на ключ за разпределение за получаването на международни поръчки на пазарите на трети страни [...]“.

72 Именно след този сравнителен преглед на основните доказателства, и то като е приложил критериите във връзка с доказателствената тежест и събирането на доказателства, разгледани в рамките на първата част от правното основание, Първоинстанционният съд е направил изложените по-долу изводи:

„332 От по-голямата част от доказателствата, съставляващи тази съвкупност от улики, не се установява ясно какви са били безшевните стоманени тръби, предмет на това разпределяне, но се установява недвусмислено, че между визираните продукти са били тръбите ОСТГ стандарт. Всъщност специфичните позовавания на тези продукти в [...] документа „ключ за разпределение“ и в отговора на Mannesmann, както и позоваванията на тръбите ОСТГ изобщо, без друго уточнение, в други посочени от Комисията документи, адекватно и ясно потвърждават изявенията на г-н Verluca относно факта, че основните правила се отнасят до тези продукти.

333 Що се отнася до преносните тръби „проект“, едно-единствено доказателство — отговорът на Mannesmann, изготвен от г-н Becher — потвърждава недвусмислено твърдението на г-н Verluca, според което незаконното споразумение се е отнасяло и до преносните тръби „проект“. Все пак, като се има предвид особено голямата доказателствена стойност на този отговор [...], трябва да се приеме, че той е достатъчен, за да потвърди изявенията на г-н Verluca, които и сами по себе си са твърде достоверни [...], относно тези продукти.

334 При всяко положение вече е прието, че ако съвкупността от съвпадащи улики, на които се позовава Комисията, позволява да се установи съществуването на някои специфични аспекти на споразумението за разпределяне на пазарите, споменато от г-н Verluca и прието за установено в член 1 от [спорното] решение, изявленията на последния сами по себе си биха били достатъчни при това положение, за да докажат други аспекти на [спорното] решение [...]. Вече беше установено по-горе в точки 330 и 332 обаче, че съвкупността от улики, посочена от Комисията, е достатъчна, за да потвърди изявленията на господин Verluca в няколко отношения, и по-специално що се отнася до тръбите OCTG стандарт.

335 При тези обстоятелства трябва да се приеме, че в изявленията си г-н Verluca очевидно казва истината, а следователно и че тези изявления са достатъчни като доказателства, за да се установи, че споразумението за разпределяне на вътрешните пазари на членовете на клуба Европа—Япония се отнася не само до тръбите OCTG стандарт, както го потвърждават няколко други доказателства, а и до преносните тръби „проект“. Всъщност няма никаква причина да се смята, че г-н Verluca, който е бил непосредствено запознат с фактите, е направил неточни изявления във връзка с преносните тръби, след като други доказателства потвърждават неговите твърдения относно съществуването на споразумението и неговото прилагане по отношение на тръбите OCTG стандарт.“

73 Противно на това, което твърди Nippon Steel, от тези откъси от обжалваното съдебно решение се установява, че Първоинстанционният съд е упражнил пълен съдебен контрол на истинността на фактите, установени от Комисията. Освен това той е преценил разминаванията и съвпаденията, съществуващи между изявленията на г-н Verluca и тези на г-н Becher, и с основание е приел, че изявленията на г-н Becher потвърждават тези на г-н Verluca, що се отнася до съществуването на нарушението, установено в член 1 от спорното решение.

- 74 Впрочем Първоинстанционният съд не би могъл да бъде упрекат, че е изисквал едно много ниско ниво на потвърждение. В това отношение е достатъчно да се констатира, че изложените по-горе разсъждения на Първоинстанционния съд по никакъв начин не се отклоняват от критериите, приложими във връзка с доказателствената тежест и събирането на доказателствата, както са определени в точки 42—48 и 51 от настоящото решение.
- 75 При това положение второто оплакване, направено в рамките на третата част от правното основание, също е неоснователно.
- 76 Следователно третата част от правното основание трябва да бъде отхвърлена.

г) По четвъртата част от правното основание

- 77 Във връзка с четвъртата част от правното основание е уместно да се припомни от самото начало, че въпросът дали мотивите на едно решение на Първоинстанционния съд са противоречиви или недостатъчни е правен въпрос, който като такъв може да бъде повдиган в производство по обжалване (Решение от 7 май 1998 г. по дело Somaso/Комисия, С-401/96 Р, Recueil, стр. I-2587, точка 53 и Решение от 17 декември 1998 г. по дело Baustahlgewebe/Комисия, С-185/95 Р, Recueil, стр. I-8417, точка 25). Следователно тази част от правното основание е допустима.
- 78 При това положение, за да се отговори на доводите, изложени от Nippon Steel, следва да се провери дали преценката на Първоинстанционния съд, според която изявленията на г-н Becher потвърждават изявленията на г-н Verluca относно нарушението, свързано с преносните тръби „проект“, е достатъчно обоснована и логична.

79 Както Първоинстанционният съд е отбелязал в точка 290 от обжалваното съдебно решение, г-н Becher е отговорил на инспекторите на Комисията, че основните правила се отнасят до тръбите OCTG и преносните тръби „проект“. От този извод на Първоинстанционния съд, както и от самия текст на изявленията на господата Verluca и Becher, цитирани в точки 61—63 от настоящото решение, че тези изявления съвпадат относно материалния обхват на нарушението. Обстоятелството, че г-н Becher е потвърдил, че неговото предприятие е било замесено в споразумение за разпределяне на пазарите, което се отнася и до преносните тръби „проект“, е можело да представлява достатъчно основание за Първоинстанционния съд да приеме отговора на заинтересуваното лице, доколкото той се отнася до посочените тръби, като потвърждение на изявленията на г-н Verluca от 17 септември 1996 г., според които споразумението се е отнасяло до тръбите OCTG, както и до преносните тръби „проект“.

80 От това следва, че мотивите на обжалваното съдебно решение не биха могли да се окачествят като противоречиви или несъстоятелни.

81 Всъщност, доколкото Nippon Steel упреква Първоинстанционния съд в тази четвърта част от правното основание, че е допуснал грешки при прилагане на правото относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата, достатъчно е да се отбележи, че неговите доводи по същество повтарят тези, развити в другите части, всичките неоснователни, от неговото правно основание.

- 82 Следователно четвъртата част от правното основание не би могла да бъде уважена.
- 83 При това положение правното основание трябва да бъде отхвърлено в цялост.
- 84 От всичко изложено дотук следва, че жалбата на Nippon Steel трябва да бъде отхвърлена.

Б — По първото правно основание, изложено от Sumitomo, изведено от грешки при прилагане на правото относно участието на японските производители в нарушението, за което в член 1 от решението е прието, че е извършено

1. Доводи на страните

- 85 Според Sumitomo Първоинстанционният съд е допуснал няколко грешки при прилагане на правото, като е приел, че японските производители са участвали в нарушението, за което в член 1 от спорното решение е прието, че е извършено, както относно тръбите OCTG стандарт, така и относно преносните тръби „проект“.
- 86 В тази насока Sumitomo възпроизвежда доводите, изложени в жалбата на Nippon Steel, и добавя към тях конкретни доводи относно преносните тръби „проект“.

- 87 Първоинстанционният съд бил изопачил доказателствата, представени от г-н Becher. Освен това той дал грешна правна квалификация на тези доказателства, мотивирал противоречиво и недостатъчно използването на изявленията на господата Verluca и Becher и обърнал тежестта на доказване.
- 88 Що се отнася до изявленията на г-н Becher, Sumitomo поддържа, на първо място, че Първоинстанционният съд им е придал погрешна доказателствена стойност, като е приел, че тези изявления потвърждават недвусмислено съществуването на споразумение за разпределяне на пазарите за преносните тръби „проект“. Първоинстанционният съд трябвало да вземе предвид факта, че г-н Becher е уточнил, че съобщава факти, настъпили преди той да упражнява функциите на директор на Mannesmann. Освен това от самите изрази, използвани от г-н Becher, се установявало, че той е имал съмнения относно сведенията, които са му били предоставени.
- 89 Друга грешка, допусната от Първоинстанционния съд, имало при квалификацията на изявленията на г-н Becher като достоверно доказателство, подкрепящо изявленията на г-н Verluca от 17 септември 1996 г., независимо че Първоинстанционният съд бил приел, че отричането от г-н Becher на вътрешноевропейския характер на основните правила било погрешно. След като установил, че изявленията на г-н Becher съдържали съществена грешка относно тяхното съдържание, Първоинстанционният съд не трябвало да използва някои други части от тях, за да подкрепи изявленията на г-н Verluca.
- 90 Освен това Sumitomo смята, че Първоинстанционният съд не се е съобразил с правилата във връзка със събирането на доказателствата, като е приел в точка 336 от обжалваното съдебно решение, че „дори да се предположи, че японските жалбоподатели са могли да събудят съмнение относно специфичните изделия, обхванати от споразумението, санкционирано в член 1 от спорното решение, което не е било доказано, трябва да се отбележи, че ако като цяло то показва, че приетото за извършено нарушение се е отнасяло до определен вид изделия и посочва доказателствата в подкрепа на такъв извод, обстоятелството, че това решение не съдържа точно и изчерпателно

изброяване на всички видове изделия, обхванати от нарушението, не било достатъчно само по себе си да обоснове неговата отмяна (вж. по аналогия в контекста на правното основание, изведено от липса на мотиви, Решение (от 14 май 1998 г. по дело Gruber + Weber/Комисия, T-310/94, Recueil, стр. II-1043), точка 214). [...]“. Следвайки тази логика в подкрепа на своята теза, според която Комисията е доказала нарушение, свързано с преносните тръби „проект“, Първоинстанционният съд е разместил тежестта на доказване.

91 Колкото до изявленията на г-н Verluca, Sumitomo оспорва доводите, развити от Първоинстанционния съд в точки 219 и 220 от обжалваното съдебно решение, цитирани в точка 70 от настоящото решение, доколкото от тях следвало, че единствено въз основа на изявленията на г-н Verluca би могло да се твърди, че поведението, в което са обвинени японските производители, се отнася и до преносните тръби „проект“. Позицията, възприета от Първоинстанционния съд в точка 220 от обжалваното съдебно решение по повод достоверността на изявленията на г-н Verluca, при всяко положение била оспорима, тъй като Първоинстанционният съд изрично е установил в точки 281—284 и 349 от същото решение, че тези изявления са опорочени от грешки и неточности. С оглед на това, че Първоинстанционният съд е установил, че изявленията на г-н Verluca не са били достоверни по някои пунктове, не било оправдано да се възприеме друг подход по повод на друг пункт, по отношение на който също можело да съществува сериозно съмнение.

92 Накрая Sumitomo изтъква, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел наличието на нарушение на член 81, параграф 1 ЕО по отношение на преносните тръби „проект“, при положение че въз основа на наличните доказателства не бил в състояние да посочи датите на началото и на края на нарушението.

- 93 Комисията поддържа, на първо място, че Sumitomo не може да разшири предмета на своята жалба, като възпроизведе доводите, представени в писменото становище на Nippon Steel. Следователно жалбата на Sumitomo била недопустима, доколкото се отнася до тръбите OCTG стандарт и излага доводи на Nippon Steel относно преносните тръби „проект“.
- 94 След това Комисията изтъква, че доводите на Sumitomo показват най-много, че би била правдоподобна друга преценка на доказателствата. Това обаче не било достатъчно, за да обоснове жалбата, като се има предвид, че Sumitomo не е успяло да обори трите основни мотива на обжалваното решение, според които изявленията на г-н Verluca сами по себе си представляват достатъчно доказателство, че липсата на други конкретни доказателства относно преносните тръби „проект“ по никакъв начин не поставя под съмнение установяването на нарушение и че изявленията на г-н Verluca са били потвърдени от изявленията на г-н Becher.
- 95 Комисията подчертава, че Sumitomo не е оспорило определени констатации на Първоинстанционния съд, които сами по себе си са достатъчни, за да потвърдят нарушението. При това положение жалбата не можела да има правни последици. Освен това тя била недопустима, тъй като доводите на Sumitomo се отнасят по същество само до преценката на фактите. По-конкретно критиките на Sumitomo, отнасящи до достоверността на изявленията на г-н Verluca, не разкривали никаква грешка при прилагане на правото.
- 96 При всяко положение Първоинстанционният съд нито е изопачил доказателствата, нито е разместил доказателствената тежест.

- 97 Комисията отбелязва накрая, че твърдението на Sumitomo, според което обжалваното съдебно решение е основано на противоречиви и непълни мотиви, е подкрепено само от едно общо препращане към предходните параграфи на жалбата и трябва да бъде отхвърлено на това основание.

2. Съображения на Съда

- 98 Уместно е да се отбележи, първо, че Съдът не следва да се произнася по въпроса дали Sumitomo е можело да възпроизведе доводите, представени в писмените становища на Nippon Steel. Всъщност, както вече беше прието по-горе, представените от Nippon Steel доводи при всички положения са необосновани.
- 99 Колкото до доводите, представени в писменото становище на Sumitomo, трябва да се отбележи, че те целят основно да оспорят признатата от Първоинстанционния съд доказателствената сила на изявленията на г-н Verluca и г-н Becher чрез доводи, целящи да докажат, че тези изявления не са правдоподобни или във всеки случай са по-малко достоверни, отколкото Първоинстанционният съд е преценил.
- 100 Както е отбелязал генералният адвокат в точки 88—92 от заключението си и както се установява от съдебната практика, посочена в точка 56 от настоящото решение, тези доводи са допустими само доколкото не представляват прикрито средство, целящо да постигне преразглеждане на фактите от Съда.

101 Колкото до доказателствената стойност, призната на изявленията на г-н Becher, доводът на Sumitomo, според който Първоинстанционният съд е трябвало да определи по друг начин доказателствената стойност на тези изявления поради липсата на непосредствено познаване от г-н Becher на твърдяното нарушение, може да бъде разгледан от Съда.

102 В точка 297 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е заявил, че „[...] когато, както в конкретния случай по отношение на Mannesmann, едно лице, което няма непосредствени познания за обстоятелствата, имащи значение по делото, прави изявление в качеството на представител на дружество, като с това изявление признава съществуването на нарушение, извършено от това дружество, както и от други предприятия, то задължително се основава на сведения, предоставени от неговото дружество, и по-специално от неговите служители, които имат непосредствени познания за разглежданите практики. [...] Изявления [та], които противоречат на собствените интереси на своя автор, трябва по начало да се считат за доказващи и при това положение в случая трябва да се придаде значителна тежест на изявлението на г-н Becher.“

103 От тази точка е видно, че при преценката на доказателствената стойност на изявленията на г-н Becher Първоинстанционният съд действително е взел предвид обстоятелството, че той не е бил непосредствено запознат с разглежданото нарушение. Освен това в съждението, развито от Първоинстанционният съд в тази точка, няма никакви нарушения на правилата във връзка с доказателствената тежест и събирането на доказателствата. Както е отбелязал генералният адвокат в точка 119 от заключението си, едно изявление, направено в качеството на представител на дадено дружество и признаващо съществуването на извършено от последното нарушение, води до значителни юридически и икономически рискове, което намалява изключително вероятността то да е направено, без неговият автор да е разполагал със сведения, предоставени от служителите на това дружество, които от своя страна са запознати непосредствено с инкриминираните факти. При тези обстоятелства липсата на непосредствено познаване на фактите от страна на самия представител на дружеството не засяга доказателствената стойност, която Първоинстанционният съд може да придаде на едно такова изявление.

104 Колкото до другите доводи на Sumitomo, основани на грешки при прилагане на правото в преценката на изявленията на г-н Becher и на разминавания при

използването на тези изявления, както и на тези на г-н Verluca, трябва да приемем, че те по същество съвпадат с доводите на Nippon Steel, отхвърлени като неоснователни по съображенията, изложени в точки 68—73, 79 и 80 от настоящото решение. По същите причини доводите, по същество еднакви с тези на Sumitomo, не биха могли да се възприемат.

105 Доколкото Sumitomo упреква Първоинстанционния съд, че е разместил доказателствената тежест, като е приел в точка 336 от обжалваното съдебно решение, че „дори да се предположи, че японските жалбоподатели са могли да дадат основания за съмнение относно специфичните продукти, предмет на споразумението, санкционирано в член 1 от спорното решение, което не е доказано, трябва да се отбележи, че ако това решение като цяло показва, че нарушението, за което е прието, че е извършено, се е отнасяло до определен вид продукти и посочва доказателствата в подкрепа на този извод, фактът, че това решение не съдържа точно и изчерпателно изброяване на всички видове продукти, обхванати от споразумението, не би бил достатъчен сам по себе си да оправдае неговата отмяна“, неговите доводи пак не биха могли да бъдат възприети.

106 Както е отбелязал генералният адвокат в точки 130—132 от заключението си, от началото на точка 336 от спорното решение, която има следното съдържание: „[...] дори да се предположи, че [...], което не е доказано, [...]“, е видно, че става въпрос за довод, изложен в обжалваното съдебно решение по съображения за изчерпателност, който има самостоятелна стойност по отношение на изводите, които Първоинстанционният съд е направил в точки 332—335, цитирани в точка 72 от настоящото решение. Според постоянната съдебна практика обаче Съдът веднага отхвърля твърдения за нарушения, насочени срещу мотивите, изложени по съображения за изчерпателност в решение на Първоинстанционния съд, тъй като те не биха могли да доведат до неговата отмяна (Определение от 25 март 1996 г. по дело SPO и др./Комисия, C-137/95 P, Recueil, стр. 1611, точка 47; Решение от 16 септември 1997 г. по дело Blackspur DIY и др./Съвет и Комисия, C-362/95 P, Recueil, стр. I-4775, точка 23).

107 В допълнение, що се отнася до доказателствената стойност на изявленията на г-н Verluca, достатъчно е да се припомни, както вече беше установено при разглеждането на третата част от правното основание на Nippon Steel, че логиката на разсъжденията, възприета от Първоинстанционния съд в

точки 219 и 220 от обжалваното съдебно решение, която Sumitomo оспорва, не съдържа никаква грешка при прилагане на правото. Във всеки случай, както е отбелязал генералният адвокат в точка 104 от заключението си, след като е приел за достоверни изявленията на г-н Verluca, Първоинстанционният съд е можел също да приеме, че тези изявления са достатъчни, за да докажат нарушението, доколкото са били подкрепени с други доказателства, и че при това положение тези изявления са били достатъчни, за да се приеме, че съществува нарушение относно определен продукт, спадащ към категорията на разглежданите продукти.

108 Накрая, фактът, че в точка 349 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е установил, че изявленията на г-н Verluca не са достатъчно точни по отношение на датата на преустановяване на нарушението, по никакъв начин не засяга достоверността на тези изявления по отношение на тяхното съдържание — достоверност, установена в обжалваното съдебно решение и подкрепена с други доказателства.

109 Тъй като нито едно от направените от Sumitomo твърдения за нарушения не може да бъде уважено, първото правно основание трябва да се отхвърли.

В — По второто правно основание, изложено от Sumitomo, изведено от прекомерната продължителност на производството пред Първоинстанционния съд

1. Доводи на страните

110 Sumitomo критикува продължителността на производството пред Първоинстанционния съд, която е била четири години и три месеца. То припомня, че са изминали две години между края на писмената фаза на производството и решението за откриване на устната фаза на производството и почти шестнадесет месеца между приключването на устната фаза на производство и обявяването на решението. Освен това са изминали две години между искането на Комисията за процесуално-организационни действия и искането на Първоинстанционния съд, отправено до Комисията, за представяне на пълната преписка.

- 111 При това положение продължителността на производството пред Първоинстанционния съд била несъвместима с член 6, параграф 1 от ЕКПЧ.
- 112 Продължителността на разглеждането на жалбата от Първоинстанционния съд била освен това по същество по-голяма от тази, която е приета като прекомерна от Съда в решението по дело *Baustahlgewebe*/Комисия, посочено по-горе. Освен това в сравнение със средната продължителност на образувателните пред Първоинстанционния съд производства по категории от сходни дела разглеждането на настоящото дело имало прекомерна продължителност.
- 113 Sumitomo твърди, че е понесло имуществени вреди поради продължителността на производството. То смята, че обезщетение от най-малко 1 012 332 EUR би било подходящо.
- 114 Според Комисията с оглед на обстоятелствата по делото продължителността на производството пред Първоинстанционния съд не е била прекомерна.

2. Съображения на Съда

- 115 Уместно е да се припомни, че вдъхновеният от член 6, параграф 1 от ЕКПЧ общ принцип на правото на Общността, според който всяко лице има право на справедлив процес, и по-конкретно правото на процес в разумен срок, намира приложение при съдебно обжалване на решение на Комисията относно налагане на глоби на едно предприятие за нарушаване на правото на конкуренцията (Решение по дело *Baustahlgewebe*/Комисия, посочено по-горе, точки 20 и 21; Решение по дело *Limburgse Vinil Maatschappij* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 179 и Решение от 2 октомври 2003 г. по дело *Thyssen Stahl*/Комисия, С-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 154).

- 116 Разумният характер на срока се преценява в зависимост от обстоятелствата, присъщи на всяко дело, и по-специално от значимостта на спора за заинтересуваната страна, от сложността на делото, както и от поведението на ищеца и това на компетентните органи (Решение по дело *Baustahlgewebe/Комисия*, посочено по-горе, точка 29 и Решение по дело *Thyssen Stahl/Комисия*, посочено по-горе, точка 155).
- 117 В това отношение Съдът е уточнил, че изброяването на тези критерии не е изчерпателно и че преценката на разумния характер на срока не изисква винаги разглеждане на обстоятелствата по конкретния случай от гледна точка на всеки един от тези критерии, когато продължителността на производството изглежда оправдана от гледна точка само на един от тези критерии. Така сложността на делото може да бъде възприета като оправдание за един много дълъг на пръв поглед срок (Решение по дело *Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия*, посочено по-горе, точка 188 и Решение по дело *Thyssen Stahl/Комисия*, посочено по-горе, точка 156).
- 118 В конкретния случай производството пред Първоинстанционния съд е имало за начало подаването на 1 април 2000 г. на жалбата на *Sumitomo*, с която се иска отмяна на спорното решение, и е приключило на 8 юли 2004 г. — дата, на която е било обявено обжалваното съдебно решение. Така продължителността на производството е приблизително четири години и три месеца.
- 119 Една такава продължителност на пръв поглед изглежда значителна. Както е отбелязал генералният адвокат в точки 151 и 159 от заключението си обаче, почти всички факти, на които се е основавало спорното решение, са били оспорени пред първата инстанция и следователно е трябвало да бъдат проверени. Доказателствената стойност на изявленията и на документите, които са били на разположение, е трябвало да бъде изследвана. Освен това различните процесуално-организационни действия, които Първоинстанционният съд е предприел, считано от м. юни 2002 г., са предполагали предварителен анализ на преписките, или най-малкото на някои части от тях.
- 120 Уместно е също така да се припомни, че седем предприятия са предявили жалба за отмяна на едно и също решение на три различни езика на производството. Обжалваното съдебно решение е било постановено в същия ден, както и трите други съдебни решения, постановени по жалбите, подадени срещу спорното решение.

- 121 От изложените по-горе констатации следва, че продължителността на производството, завършило с обжалваното съдебно решение, се обяснява по-специално с броя на предприятията, участвали в картела, за който са обвинени, и подали жалби срещу спорното решение, което е наложило успоредно разглеждане на тези различни жалби, със задълбоченото изследване на преписката, проведено от Първоинстанционния съд, и със задълженията във връзка с езика на производството, произтичащи от процедурните правила на Първоинстанционния съд.
- 122 От това следва, че продължителността на производството пред Първоинстанционния съд е оправдана с оглед на особената сложност на делото.
- 123 При това положение второто правно основание, изложено от Sumitomo, не е основателно.
- 124 Тъй като нито едно от правните основания, изложени от Sumitomo, не може да бъде уважено, жалбата му следва да се отхвърли.
- 125 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбите трябва да бъдат отхвърлени.

V — По съдебните разноски

- 126 Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 69,

параграф 2 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Sumitomo и на Nippon Steel и последните са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят разноските, съответно Sumitomo — по дело C-403/04 P, а Nippon Steel — по дело C-405/04 P.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбите.**

- 2) **Осъжда Sumitomo Metal Industries Ltd да заплати съдебните разноски по дело C-403/04 P, а Nippon Steel Corp. — по дело C-405/04 P.**

Подписи